

THE SHIP

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 1 LIEPOS (JULY) 6, 1921 METAI I

Entry as second-class matter at the Post Office at Chicago, Ill.
under Act of March 3, 1879.

LAIVAS-THE SHIP

Published weekly by Draugas Publ. Co.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams \$1.50
Pusei metų 75c.
Vienas numeris 5c.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year \$1.50
Six Months 75c.
Single Copy 5c.

DRAUGAS PUBLISHING COMPANY

2334 So. Oakley Ave.,

Chicago, Illinois.

Aštuntas Sekmadienis po Sekminių

Mišių Lekcija ši šv. Povylo Laiško Rymiečiams 8, 12-17.

Broliai: esame kaltininkai ne kunui, kad sulig kuno gyventume. Nes, jei sulig kuno gyvensite, tai numirsite: bet jei kuno veiksmus numaršite dvasia, tai gyvėsite. Nes kuriuos Dievo dvasia veda, tie yra Dievo vaikai. Nes gavę esate ne vergijos dvasią vel su baimė, bet gavote pasavintų Dievo vaikų dvasią, sulig kuriuos šaukiame: Abba (Tėve). Nes pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai. Bet jei vaikai, tai ir jo turtas mums teks. Dievo turtą paveldėsime; su Kristum yra mūsų dalis.

Lekcijos Paaiškinimas.

Pirmiausiai ir labiausiai mus mokina šv. Povylo, kad daugiau stiprintume savo dvasią negu kuną. Apaštalas primena, kad kunui mes nesame skolingi. Jam mes duodame

naudos, jam patarnaujam daugiau negu reikia. Tiktai savo dvasiai mes nepatarnaujame tiek, kiek reikėtų ir delto liekame jai kalti.

Šitas mūsų greitumas patarnauti kunui ir apsileidimas dauginantis mūsų skolas dvasiai yra kenksmingas mums patiems. Nei kokis kuno aptarnavimas, nei rupestingiausias jė lepėjimas nesulaikys jo nuo mirties. Tai-gi tarnaudami kunui, galų-gale tarnaujame mirčiai, kuri kuną suėd.

Kuno norams gali pasipriešinti dvasia. Jei mes savo dvasiai padedame kovoti su savo kunu, tai stipriname savo dvasią. Dvasia nemiršta: ji gyvena amžinai. Tai-gi daugindami savo dvasios stiprybę tuomi, ką nuo kuno atimame, drauge padauginame savo gyvybę.

Mūsų prigimtyje eina nuolatinė kova tarp dviejų tos prigimties dalių: tarp kuno ir dvasios; tarp gyvuoliškų norų

ir tarp dvasinės jėgos. Kol žmonės buvo po piktosios dvasios valdžia, tol negalėjo patys liuosai prisidėti prie vienos kovojančios pusės sulig savo pasirinkimo. Budami pragaro vergais žmonės turėjo kuniškai gyventi ir kuną vien stiprinti. Bet Kristui numirus ant kryžiaus žmonių vergijos laikai pasiliovė, įvyko permaina žmonių padėtije. Kurie buvo buvę velnio vergais, tuos Dievas pasisavino, pastatydamas juos Savo vaikais. Dabar jau galime prisidėti prie katros norime kariaujančios pusės: arba prie kunų arba prie dušios. Tik turime žinoti, kas išeina iš tos mūsų laisvės. Jei kunui padėsime, tai mirčiai patarnausime. Jei dušią stiprinsime, tai amžiną gyvybę įgysime.

Kristus ne tam mus atpirko, Dievas ne tam mus Savo vaikais pastatė, kad mes savo mirtį stiprintume, o tam, kad gyventume amžinai, kad džiaugtumės visais Dievo turtais, kad naudotumės jais drauge su Kristum.

Kristui nebuvo reikalo sti-

printi savo dvasią, nes ji buvo stipresnė už visokią stiprybę. Tečiau V. Jezaus kunas kentėjo ir daigi labai smarkiai. Tais kentėjimais žmogiškoji V. Jezaus prigimtis įgijo visas Dievui Tėvui priklausiusias gėrybes. Kristus ir mes esame Dievo vaikai. Kristus pripažįsta mus lyg broliais ir apsima su mumis dalintis Tėvo turtais. Bet Jis nori, kad mes pasidarytume Jo verti kad ir mes mokėtume pakenčiami už save, kaip Jis kad kentėjo už mus.

Yra skirtumo tarp Jo kentėjimo ir mūsų kentėjimų. Jo kentėjimai negalėjo padaryti jį geresniu, kuomet mūsų kentėjimai, daugindami mus dvasios jėgas, padaro mus geresniais. Mūsų kentėjimai nebūtų galėję mus paliuosuoti iš velnio vergijos, bet Kristaus kentėjimas mus iš jos paliuosavo. Mūsų kentėjimai prie mūsų laisvės prisideda tik tiek, kad mus toje laisvėje palaiko, apsaugodami nuo atpuolimo į vergiją.

Taip išdėjęs kuno suvaldymo ir netikėtų kentėjimų nau-

dą šv. Povyilas visgi nesako, kad reikėtų kuną be naudos kankinti. Ne. Tikruosius kuno reikalus žmogus turi aprūpinti taip pat, kaip ir dušios reikalus. Reikia kunui valgio, gėrimo, rubo, namo ir sveikatos. Todėl žmogus turi rupintis, kad jo kunas tų daiktų turėtų. Tiktai tuos kuno reikalus aprūpinant reikia nedaryti blėdies dušiai: valgyti nesmagurauti, gerti negirtauti ilsėtis netinginiauti ir t. t. Pasmerkdamas paleistuvystę apaštalas pagiria moterystę, bet augščiau už ją stato amžiną skaisybę.

V. Jėzaus ir Jo apaštalų pamokinimai žmonėms yra, kad labiau rupintųsi dvasia negu kunu, kad kuno suvaldymas stiprinina geresniąją mūsų prigimties dalį, butent dvasią, kad jos sustiprinimas suteikia mums amžinojo gyvenimo džiaugsmus ir naudą.

Mišių Evangelija sulig šv. Luko 16, 1-9.

Anuo metu Jezus tarė savo mokintiniams šitą prilygini-

mą: Vienas žmogus buvo turtingas ir turėjo tiją, ir šitas tapo įskūstas jam, kad eikvojęs jo naudą. Ir pasišaukė jį ir tarė jam: ką tat girdžiu apie tave. Išduok savo tijąvimo apyskaitą, nes jau negalėsi tijąnauti. O tijąnas tarė savije: ką-gi darysiu, kad ponas atima nuo manęs tijąnybę? Kasti nepajiegiu elgėtauti gėdžiuos. Žinau, ką darysiu, kad kuomet busiu atstatytas nuo tijąnybės, priimtų mane į savo namus. Tai-gi sušaukęs savo pono kaltininkus po vieną tarė pirmam: Kiek esi kaltas mano ponui? O tas tarė: Šimtą saikų alyvos. Tarė jam Imk savo skoliaraštį ir sėskis greitai, rašyk: penkias dešimtis. Paskui kitam tarė: O tu kiek esi kaltas? Tas atsakė: Šimtą purų kviečių. Tarė jam Imk savo raštą ir rašyk aštuoniasdešimt. Ir pagyrė Viešpats neteisybės tiją, kad sumaningai padarė, nes šio pasaulio vaikai savo gentkartėje buva sumaningesni už šviesos vaikus. Ir aš sakau jums: darykitės draugų iš neteisingos

mamonos, kad netektume priimtų jus į amžinuosius buvimus.

Evangelijos Paaškinimas.

Skaitytant šią Evangeliją kiekvienam nuostabų yra girdėti, nes išrodo, buk V. Jezus pagyrė vagį. Tikra vagystė yra, kada tįjunas pamažina dvaro skolininkų kaltes, kad pats turėtų iš to naudos. Vis tiek ar pats tįjunas būtų pavogęs tą 50 saikų alyvos ir 20 purų kviečių, ar jis numušė nuo dvaro skolos. Tas tįjuno pasielgimas parodo, kad paskalai pasiekusieji savininko ausis buvo teisingi: tįjunas buvo vagis iš tiesų.

Išganytojas vagystės negyrė niekuomet, ir nepagyrė nei sakydamas šią prilyginimą. Bet V. Jezus pagyrė žmogų, kad jis rupinasi savo ateitimi.

Yra skirtumas tarp protingų ir paikų žmonių, kad protingieji atmena savo ateitį ir aprupina ją, o paikieji tik tuomi rupinasi, kas dabar yra. Šią tiesą Išganytojas dar ir kitą kart pasakė prilygindamas dangaus karalystę dešimčiai merginų, kurių penkios buvo išmintingos, o penkios

buvo paikos. Tarp jų buvo tik tas vienas skirtumas, kad išmintingosios žinojo, jog žiburiams reikės alyvos, o paikosios nemintijo apie tai, kol žiburiai neėmė gesti. (Mat. 25, 1-13). Iš to prilyginimo ir iš prilyginimo apie neteisingą tįjuną vienaip išeina, kad protingi yra tie, kurie atetį sau prirengia, o neprotingi tie, kurie nesirupina ateitimi.

Mūsų ateitije nebus svabesnio atsitikimo už mus mirtį. Abiem prilyginimais Išganytojas mus mokina, kad prisiengtume gerai mirti. Išganytojas aiškiai primena busiančią mus mirtį abiem prilyginimais. Jisai sako, kad apsirupintume "amžinuosius buvimus, į kuriuos žmonės patenka tiktai po mirties. Jis taipgi sako: "Budėkite, nes nežinote nei dienos, nei valandos." (Mat. 25, 13).

Žmonės, kurie vien tik šios žemės reikalais tesirupina, gana gerai atsimenta busiančius žemės reikalus. Ukininkas neužmiršta rudenije pasisėti rugių, kad turėtų ką valgyti kitai vasarai besibaigiant. Pirk-

lys išanksto parsisiųsdina pardavinių, kad nepritruktų jų, kuomet pirkikai ateis. Kas rengiasi būti augštu valdininku, tas dar jaunas būdamas eina ilgus mokslus. Tai vis yra ateities prirengimas. Minėtieji pavyzdžiai rodo, kad žmonės moka mintyti apie savo ateitį ir netingi ją prirengti. Bet visi tie pavyzdžiai parodo žmonių sugebėjimą rūpintis tik žemiškais busiančiais reikalais. Busiančių dvasios reikalų žmonės nemėgsta išpėti ir jų prirengti. Nors mirtis yra visaip baisi, tačiau žmonės, lyg proto netekę, nesirupina prisirengti jai. Todėl Išganytojas ir sako, kad šio pasaulio kininiuose daigtuose yra rupestingesni negu dvasiniuose. Todėl Išganytojas pasakė tą stebėtiną prilyginimą, nepaprastu išsitarimu patraukiažmonių domą, kad jie išgilinę į V. Jėzaus žodžius aiškiau suprastų tiesą, jog dvasios dalykuose išminties prirengiančios ateitį reikia dar daugiau dvasios srytyje negu kuno srytyje. Nuo to priklausoma amžinoji laimė.

Kartais žmonės besirūpinami savo žemiškaisiais reikalais taip susipina su jais, kad nebegali nei pataisyti be žymaus skausmo, be savo žodžio sulaužymo. Tankiausiai tas pasitaiko porų sugyvenime be moterystės. Kas nors pasimetęs su savo pačia ima gyventi su kita taip jau pabėgusia nuo savo vyro. Tokis sugyvenimas yra svetimoterystė, bet jiedu savo moterystės prisiekas sulaužę prisiekia vienas kitam nesiskirti. Kuomet mirtis pažiūri vienam į akis, tuomet atsiranda noro pasitaisyti, paliauti svetimoteringai gyvenus.. Bet toje valandoje žmogus atsmena prisiekęs moteriškai neapleisti jos ir nenori laužyti duoto jai žodžio, tokį laužymą skaitydamas neteisingu. Išganytojas primena tokiems, kad ištikimybė nuodėmei nėra dorybė. Jeigu kas ilgai tįjunavo velnio dvaruose, tas neturi bijotis padaryti pikta dvasiai nuostolių, pasigerinti piktos dvasios priešams. Gana dažnai buva, kad žmogus bedieviškoje draugijoje pirminin-

kavęs ar sekretoriavęs, nedrįsta grįžti prie Dievo jausdamas, kad bedieviškoji draugija neturės žmogaus galinčio jį užstoti. Išganytojas mokina, kad tokiais atvejais nereikia žiurėti kitko tik savo dušios naudos. Nors atsitraukimą iš nedoros draugijos arba iš nedoro sugyvenimo, kas nors vadintų neteisybe, nors teip ir išrodytų, tai nereikia to bijotis, o reikia savo dušią aprupinti.

Erodas paikai pažadėjo pušę karalystės išdykusiai šoki. Pažadas buvo prisiekos patvirtintas. Šokikė pareikalavo, kad Erodas lieptų nukirsti galvą nekaltam žmogui šv. Jonui Krikštytojui. (Mat. 14, 8). Karalius išpildė. Ta jo ištikimybė buvo nedora. Erodas

butų gerai padaręs, jei šituo atveju butų buvęs neištikimas. savo žodžiui. Ištikimybė yra gera tik gerame, bet ištikimybė blogame yra bloga. Ji yra bloga visuomet, kuomet trukdo žmogaus dušios amžinąją laimę.

Tai-gi šios dienos Evangelijoje V. Jėzus mums davė du pamokinimu: Pirmas yra, kad visame savo gyvenime žmogus turi rupintis ateitimi ir ją prirengti, ypač rupe스팅ai turi prisirengti gerai numirti. Antras pamokinimas yra, kad ištikimybė yra gera tik geruose, daigtuose, ir kad dėl dušios išganyto gera yra nepaisyti, kiek nuostolių iš mūsų pasitaisymo turės tie, kurie mus laiko nuklampingę nuodėmėse ir pririšę prie jų.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas. Kokis yra tikslas ir turinys knygos "The Sixth and Senventh Book of Moses? Ar katalikams leistina skaityti tą knygą? Ar yra nuodėmė katalikams skaityti knygas apie ipnotizmą ir spiritualizmą? *Sageris.*

Atsakymas. Aš nėsu skaitęs knygos, kurią Tamista mi-

nėjei. Jos vardas reiškia "Šeštoji ir Septintoji Mozės (Maižiešiaus) knyga" Didysis Žydų tautos išvaduotojas iš Egipto nelaisvės parašė tik penkias knygas butent Gimimo, Išėjimo, Kunigų Skaitlių ir Atkartotosios Teisės. Sulig to Mozės veikalas vadinasi Pentatenchas. Lietuviškai tat reiškia penkių knygų veikalas.

Kaikurie prie to veikalo prikergdavo Jozuės knygą ir vadindavo Hexatench'u, t. y. šešių knygų veikalu. Buvo ir tokių, kurie pridėdavo Rutos ir Jobo knygas, duodami visam veikalui Oktotencho, t. y. aštuonių knygų veikalo vardą. Imant šita reikšme Šeštoji knyga būtų Jozuės, Septintoji būtų Judytos. Abi tiedvi knygi yra Šventame Rašte ir naudingos yra krikščionims pasiskaityti.

Jozuės knyga, nei Rutos. Trumpai prieš Kristų ir neilgai po Bet man rodosi, kad Tamistos minėtasis raštas nėra nei Jozuos knyga, nei Rutos. Trumpai prieš Kristaus buvo daug prigavikų rašiusių iš savo galvos knygas ir norėjusių jas įbrukti į Šventąjį Raštą. Tie nedori rašpalaikiai buvo vadinami vardais tų, kurių veikalai jau buvo Šventame Rašte. Taip tada atsirado Saliomono psalmės, Šv. Petro Evangelija ir daug panašių. Katalikų Bažnyčia juos visus pasmerkė ir pavadino apokrifais, t. y. melais norinčiais tapti Šventuoju Raštu. Galimas daigtas, kad Tamistai kliuvo vienas tokis nedoras rašpalaikis, pasivadinęs Mozės vardu.

Bet aš spėju, kad buvo kitaip, nes tarp Senųjų apokrifų nėsu girdėjęs šeštos ir septintos Mozės knygos. Tik žinau, kad naujosios gadynės klaidytojai sakosi šneką su seniai mirusiais žmonėmis ir užrašą jų pasakytąsias mintis. Taip prancuzas Allan Kardec atspausdino keletą knygų, į kurias surašė Sokrato, Platono ir kitų senovės didžiavyrių mintis, buk ištartas besikalbant Allan—Kardec,ui su jų dušiomis

mokslininkai tik nusispjauja del tokių knygų. Kol Platonas buvo gyvas tai parašė išmintingų daigtų, o Allan — Kardec'o atspausdintosios Platono ir Aristotelio mintys yra taip jau lėkštos ir tuščios, kaip paties Allan — Kardec'o protas.

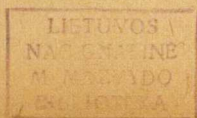
Labai galimas daigtas, kad kokis nors Amerikos spiritistas pabandė eiti Prancuzo Allan — Kardec'o pėdomis ir prirašęs niekų pavadino šeštąja bei septintąja Mozės knyga, paaiškindamas, kad Mozė tą parašė dabar besikalbėdamas, su spiritistu.

Katalikams, žinoma, nepritinka skaityti tokių niekų. Bet ne visi veikalai apie ipnotizmą ir spiritizmą yra toki.

Katalikai yra parašę gerų ir gražių veikalų apie ipnotizmą bei spiritizmą. Prie geriausių skaitosi šitie du: Franco, L' Ipnótizmo tornato di moda (itališkai), ir Coconnier, L' Hypnotism Franc (prancuziškai). Jų dviejų vertimus galima gauti Anglų kalba. Iš naujesniųjų anglišku veikalų patarčiau pasiskaityti Podmore, Modern Spiritualism. Geras yra: Gutberlet, Der Kampf um die Seele.

Kuomet atsirado mada "kalbėtis su nabašninkų dušiomis", tai ta klaidos rūšis pasivadino "spiritizmu". Per šiasdešimts metų spiritistai pridirbo tiek apgaulės ir šiaip nerimtų dalykų, kad jų vardas tapo paniekintas. Tada spiritistai ėmė vadintis "spiritualistais". Tečiaus jie neturi teisės savintis to vardo, nes nuo pat spiritizmo pradžios, t. y. nuo 1848 metų spiritualistai vadinasi tie išminčiai, kurie pripažįsta tikrą dušios ir kuno skirtumą. Jei-gu spiritistai, pasinaudodami žmonių nežinojimu pasisavįs spiritualistų vardą, tai rimtieji mokslininkai turės vadintis kitaip. Vis-gi tai labai nemalonus darbas, kad per klaidintojų įsibriovimą rimtieji mokslo darbininkai nei vardo negali panešioti ramiai.

Kun. Pr. Bučys.

TRETININKŲ ORGANIZACIJOS 700 METŲ SUKAKTUVĖS.

(Tęsinys).

Dabar prisiveizėkime tai trečiai šv. Pranciškaus vienuolijai, su kurios pagalba jis atnaujino anų laikų krikščioniją. Apie jį tai pasakė popiežius Pijus IX prancuzų tretininkams: “Trečia vienuolija yra vienatinių vaistų prieš žmonijos ligas”. Dar aiškiau pasakė popiežius Leonas XIII Brolių Mažesniųjų Jenerolui: “Nuo laiko užžengimo ant Apaštalo sosto jaučiu kaip kokį įkvėpimą iš dangaus, idant tais liudnais laikais duočiau šv. Pranciškų užtarytoją ir pavyzdžių sekimui, o jo vienuoliją statyčiau visai krikščionijai, kaip vienatinę atgaivinančią jėgą, Trečiojo įstato vienuolija tur pajėgų tą padaryti netiktai per tai, ką įsako, kiek per tai, ką draudžia. “Nes, taip sako toliaus Leonas XIII, kas įstos į Trečiąją vienuoliją ir jos regulas užlaikys, tas bus tikru krikščioniu ir išganys savo dušią. Tegul taip padaro vienas, paskui antras, trečias, paskui dešimtas, tukstantinis ir kas kart daugiau ir daugiau, ir visas pasaulis atgims”.

Taip-pat lygiai ir popiežius tretininkas Pijus X rodo į Trečiąją Vienuoliją, kaip į vilties žvaigždę nakties tamsoje arba kaip į vienatiną pagelbą mūsų apverktiniems laikams. Dabartinis popiežius Benediktas XV, kad parodžius Tretininkų vienuolijos naudingumą, pats įstojo ir kitur ragina tą padaryti.

Ištiesų, yra tai augščiausių Bažnyčios Ganytojų įkvėpti žodžiai. Popiežiai kaip Dievo pastatyti sargai ant Petro uolos, turi toli rėgenčiomis akimis parodyti pavuojų, gresiantį krikščionijai ir paduoti prieš jį naudingas ir išganingas prie-

mones. Ir jie tą daro, rodydami į Tretininkų vienuoliją kaipo į geriausią priemonę prieš tą pavuojų ir geriausią vaistą mūsų laikų ligoniui, lygiai primena mums jos garbingą veikimą per tuos septynius šimtus metų.

Ižymiausi tretininkų nariai.

Neapsakomai daug gero padarė žmonijai tretininkų organizacija praeituose amžiuose. Milijonai dušių išsigeibėjo nuo ištvirkimo ir atvedė į atgailos kelią. Daugybę jų patvirtino dorybėse ir privedė prie aukšto tobulybės laipsnio, žodžių sakant, tą organizacija daug gero padarė Dievo garbei ir žmonių išganymui. Nesuskaitoma daugybė asmenų iš aukščiausių luomų laikė sau už laimę nešioti šv. Pranciškaus škaplierių ir juostelę. Devyni popiežiai prigulėjo prie Trečiosios vienuolijos, o kardinolų, arkivyskupų ir vyskupų skaičius pereina 3,000 Daugiau kaip 150 apvainikuotų galyų nešiojo elgeto Pranciškaus atgailos ženklus. Priminsiu čia popiežius Pijų X, Leoną XIII, kurie prigulėjo prie Tretininkų vienuolijos. Taip-pat dabartinis popiežius. Benediktas XV yra tretininkas. Iš cesorių: Karolius V ir Rudolpas Habsburgas, iš Karalienių Kunegunda, Jadviga; kunigaikštytės Jolanta ir Salomėja, pirm negu įstojo į klarisčių vienuoliją, buvo tretininkėmis. Prie tos garbingos tretininkų eiles prigulėjo: Krikštopas Kolumbas, kuris atrado Ameriką, Dante, didžiausias Italų poeta, Rafelius ir Mikolas — Aniolas; piešimo meno kunigaikščiai, lygiai buvo mokiniai šv. Pranciškaus iš Asyžiaus.

Ištiesų Trečioji šv. Pranciškaus vienuolija gali su džiaugsmu veizėti į savo pilnos garbės praeitį. Ištiesų, Tretininkų vienuolija yra tuo amžinai žaliuojančiu medžiu, apie kurį

psalmių rašytojas gieda, kad yra pasodintas ant Dievo malonės vandens krntų ir visais laikais gausius vaisius atneša.

(Užbaiga bus).

TRETININKŲ DARBAI.

Syrijoje Aleppoji yra apie 120,000 gyventojų. Beveik visi išpažįsta Mahometo tikėjimą. Bet yra tarp jų ir apie 20,000 krikščionių. Vienuoliai Pranciškonai turi tenai įsteigę kolegiją ir ją pasekmingai vedą. Turi jie sutvėrę Tretininkų draugiją. Į ją įstoję daugiausia jaunuoliai. Jie daro susirinkimus kas sekmadienis šešiose įvairiose miesto dalyse. Jie išdalina sau visą miestą ir mokina neturtėlių vaikus, kurie negali lankytis į sekmadienines mokyklas. Tretininkai apmoka nuomą už namus, perka savo mokiniams knygų, ražančių, medalių ir t. t. Jie prirengia prie Pirmosios Komunijos. Dažnai neturtingesniems vaikams įtaiso ir rubus. Tretininkams vadovauja, ir jiems įkvepia tą Švento Pranciškaus, jų įsteigėjo, dvasią, vienuoliai Pranciškonai.

Ir lietuviams Tretininkams reikėtų atkreipti į tai atydą. Ir jiems nereikėtų pasitenkinti vien maldomis, bet imtis įvairių kitokių prakilnių pasišventimo darbų, koki ypatingai reikalingi mūsų laikais.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

ISPANĖS MOTERYS PRIEŠ BEDIEVYBĘ.

“Accion Catolica de la Mujer” — katalikių moterų susivienijimas Ispanijoje įkurtas 1919 metais.

Tas susivienijimas šiandien jau pasekmingai kariauja prieš bedievybę raštais ir žodžiu. Po katalikių moterų priegloba jau yra įkurta moklainių spaudinama brošiūrų, surengiamos prakalbos.

Greitas katalikiško laikraščio prasiplatinimas.

El Paso Texas yra leidžiamas dienraštis “Revista Catolica.” Mėnuo atgal tas laikraštis išleido nedėlinį priedą prieš protestonų propagandą. Dabar tas laikraštis tur 100,000 skaitytojų.

Devintinių apvaikščiojimai Prancijoje.

Prancijoje Devintinių apvaikščiojimas buvo nedėlioje, gegužio 29 dieną. Visoje šaly-

je buvo nešamas Švenčiausias Sakramentas gatvėmis. Prie šv. Tomo Akviniečio bažnyčios Paryžiuje giedojo “Credo” apie 2000 žmonių.

Labdarių suvažiavimas Mil- waukee, Wisc.

Antras metinis Labdarių Moterų Vienuolių suvažiavimas įvyks šiemet 22—24 d. rugsėjo Milwaukee, Wisc. Jau yra susirašę 143 nariai iš 18 vienuolynų, kurie veda įvairias mielaširdystės įstaigas.

Norint dalyvauti šiame Labdaringame Susivažiavime reikia susižinoti su: “Sister Miriam Regina 735 Willoughby ave., Brooklyn, N. Y.” arba “Acercatany of the National Conferenc of Catholic Charity Catholic University Washington, D. C.

Rockfordo vyskupas pagerb- tas.

Jo Excelencija Rockfordo vyskupas P. J. Muldoon už nuopelnus del Bažnyčios yra paskirtas Benedikto XV assistentu prie popiežiaus sosto.

Katalikų studentų susivažiavimas Amerikoje.

Delegatai nuo 50,000 katalikų Amerikos studentų susivažiuoja Rugsėjo 18—21 d. šių metų į Dayton, Ohio Universitetą. Šis susivienijimas gyvuoja jau ketveri metai ir Katalikų misijoms surinko \$21,473.

Eucharistijos kongresas Prancijoje.

Iš priežasties kanonizacijos šv. Marijos Margarietos, miestelyje Paray surengtas Eucharistijos kongresas. Šventa Marija Margarieta gavo apreiškimą platinti pamaldumą prie Viešpaties Jėzaus Širdies. Tas pamaldumas didėi prisitarnavo prie praplatinimo Dievo garbės Švenčiausiame Sakramente ir prie atsivertimo daugelio nusidėjėlių. Kongresas atidarytas Birželio 5d. šių metų. Jau Birželio 4 dieną atvažiavo į Paray 34 traukiniai meldžionių. Pirmas iškilmingas Mišias laikė kardinolas Dubois. Birželio 5 dieną. Po pietų 2:30 val. prieš naujai pastatytą V. Jėzaus Šir-

dies stovylą didėi meldžionių minia atgiedojo "Magnificat." Prancų poetas M. Louis Mercier parašė eiles V. Jėzaus Širdies garbei.

Rudenyje prasidės mokslas Katalikiškame Chicagos Universitete.

Chicagos Antvyskupio pastangomis tapo įkurtas katalikiškas universitetas vietoje vadinamoje St. Mary of Lake. Rudenyje jau bus atidarytas rugsėjyje šių metų pirmos filosofijos kursas su 50 studentų. Geriausi mokytojai yra pakviesti į šį Universitetą.

Katalikų Kongresas Detroite.

Birželio 24 d. prasidėjo katalikų kongresas Detroite, Mich. Dalyvavo virš 5,000 narių. Svarstė įvairius Amerikos katalikų veikimus.

Kiek Kapucinų-vienuolių Europos karėje tarnavo?

Kapucinų-vienuolių užrašai praneša, kad 3,082 kapucinų tarnavo šioje Europos karėje. Iš jų 103 buvo užmušti, 24 mirė nuo žaizdų, 60 mirė nuo įvairių ligų.

Prancų socialistų deputatas atsivertė.

Paryžiaus laikraščiai Birželio 13 dienos praneša, kad F. Aldy socialistų į Seimą deputatas iš Narbonne miesto majoras šiomis dienomis pasimirė. F. Aldy deputatų Surinkime balsavo už atskyrimą Bažnyčios nuo valstijos ir už išvayrą vienuolių iš Prancijos. Susirgus p. Aldy buvo pašauktas šv. Povylo bažnyčios klebonas. P. Aldy atšaukė visus papiktinimus, pataisė civilį šliubą, kuriame gyveno ir buvo aprupintas ligo nių Sakramentais. Numirė kaipo katalikas.

IŠ ŠIRDIES AIDŲ.

Praleidę taip gražų gegužės menesį, kuris yra pavadintas Marijos menuo, delto kad jame apsireiškiančius gamtos gražybės, yra pritaikomos Marijai.

Štai kaip greitai jau baigėme ir kitą, ne mažiau gražų ir reikšmės pilną mėnesį, kuris yra pašvęstas Šv. Jezaus Širdžiai.

Jei pradėsime tyrinėti ir šio mėnesio gamtinius apsireiškimus, tai lengvai galėsime pritaikinti Jezaus Širdžiai.

Pirmiausia pažiūrėkime į kaitrius saulutės spindulius, kaip jie kaitina ir degina, kaip tik pasiekia. Medeliai meiliumuliudimu nulinkę ir nuleidę savo žalius lapelius, tartum, trokšta ką pasakyti. Gėlėlės taip-gi nulenkusios žemyn savo švelnius žiedelius ir visi žolynai lyg laukia kokio suraminimo. Ir kaip linksmu šypsojimu apsidengia medeliai, gėlės ir žolynai, kada gaivinanties lietaus lašelis užkrinta ir papuošia jų galvas sidabrinia rasa.

Tą visą galime pritaikinti maloningai Jezaus Širdžiai. Ji kaip ta kaitrioji saulutė plačiai skleidžia savo meile degančius spindulius į žmoniją, norėdama uždegti ta meile visų širdis; ir kaip tie medeliai su liudnumu žiuri į tuos atšalusius vaikelius, kurie nenori tos meilės priimti.

Nežiurint to, surasime didį skaitlių tikinčiųjų, kurie šiame mėnesyje visiškai yra atsidavę tai maloningai Širdžiai.

Jie stengiasi Ją palinksmyti savo pasišventimo ir uolumo darbais.. Jie pina kvepiančių rožių vainikėlius iš savo kasdienių mažų kentėjimų ir puošia Jo Dieviškąją Širdį. Jie aukoja Jai savo maldas ir atgailos ašaras, kaip atlyginimą už visus įžeidimus, paniekimus ir užmiršimus, kuriuos Ji kenčia nuo atšalėlių. Jie galop stengiasi tankiai Ją lankyti šv. Sakramente.

Jie vienijasi su Ja šv. Komunijoje. O kada Jezaus Širdis susivienija su tokia mylinčia siela, kaip gausiai ją apdovanoja. Ji sako: "Vaikeli, dabar yra tavo valanda, naudokis mano meilės turtais, gražink savo sielą su mano dorybėmis. Jei tau atrodo sunkus tavo kasdieniniai kentėjimai ir slogina tave sunki priedermių našta, nenusimink, bet pažiūrėk tik į mane, kaip aš net nuo pat mano užgimimo kentėjau ir dabar da kenčiu.

Jei tave vargina tavo sielos priešai, norėdami tave pradžudyti, tai pasislėpk mano Širdies žaizdoje. ir aš nedaileisiu tau kenkti.

Jezaus Širdį galima da pavadinti gyvuoju šaltinėliu, iš kurio teka gaivinantis vanduo ir kas jo ragauja, tampa sustiprintas ir atgaivintas.

Todėl stengkimės ir mes įrašyti į mylinčių Kristų sielų skaičių, kurios visos save pasiaukuoja Švenčiausiai Jezaus Širdžiai.

Gėlėlė.

KRISTAUS KRYŽIAUS DALYS RASTOS ARDECHE BAŽNYČIOJE.

Paryžius, Birž. 20 d. Vienas Prancų Tautinio Knygyno arkivistas. praneša, kad mažame miestelyje, pietinėje Francijoje yra 2 gabalu tikrojo kryžiaus sudėtu gražiamo relikvijoriuje, dovana šv. Liudviko.

Tas šventasis tą dovaną buvo davęs tėvams Kordelierams Paryžiuje. Kuomet revoliucionieriai sunaikino vienuolyną, vienuolis, tėvas Lacombas išgelbėjo relikvijorių ir nugabeno į savo gimtinės parap. bažnyčią.

Relikvijorius labai brangus. Jis išsagstytas daugybe brangių akmenų.